

[Undervisningsministeren]

men som han også synes at have misforstået, belyser de konsekvenser, som ordningen med statsgaranterede lån kan indebære, hvis udviklingen får lov at fortsætte, men den beskriver herudover de bestræbelser, som Statens Uddannelsesstøtte påtager sig for at undgå, at de statsgaranterede lån må sendes til inkasso. I den forbindelse kan jeg oplyse, at omfanget af indfrieede statsgaranterede lån i 1976, 1977 og 1978 har andraget henholdsvis 31 mill. kr., 46 mill. kr. og 68 mill. kr., og at beløbene i 1979, 1980, 1981, 1982 og 1983 forventes at stige til 90 mill. kr., 125 mill. kr., 179 mill. kr., 247 mill. kr. og 341 mill. kr. Men disse tal for indfrielse siger intet om, hvor store de endelige tab ved uerholdelige fordringer kan tænkes at blive, idet statens indtræden som selvskyldnerkautionist betyder, at staten fortsætter bestræbelserne for at få lånene indfrieede. Disse bestræbelser udfoldes som tidligere nævnt af Hypotekbanken, og jeg må derfor fortsat henvise spørgeren til at skaffe sig yderligere oplysninger dér om omfanget af uerholdelige fordringer i de seneste år og forventningerne herom i 1980'erne. Det samme gælder ønsket om at få belyst udgifterne ved administrationen af inkassovirksomheden.

Det er ganske uklart for mig, hvad årsagen er til, at spørgeren gang på gang vender tilbage til disse spørgsmål omkring tilbagebeta-

ling af uddannelsesstøtten og oven i købet her beskriver området som et forhold, der centralt hører under den politik, der føres i undervisningsministeriet.

Det, der er centralt for undervisningsministeriet, er at få belyst konsekvenserne af statsgarantiordningen og snarest at få påbegyndt en omlægning af denne støtteform til fordel for egentlige statslån. I den forbindelse er det også centralt for ministeriet, at Statens Uddannelsesstøtte udfolder en betydelig aktivitet for at begrænse omfanget af indfrielse af lån i banker og sparekasser; men hvad der passerer efter, at fordringerne har forladt mit ansvarsområde, kan ikke beskrives som centralt for ministeriets politik.

Spm. nr. 23

Til *arbejdsministeren* (9/11 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan forventer ministeren at antallet af modtagere af efterløn udvikler sig 1979-86?«

Begrundelse

Da folketinget i oktober 1978 behandlede efterlønnen, skete det på grundlag af følgende forventninger til udviklingen i det samlede antal modtagere af efterløn 1979-86

	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986
Beskæftigede A-kassemedl.	5000	5000	5000	5000	5000	5000	5000	5000
Førtidspension	4000	7400	10400	12800	14600	15800	16400	16400
Langtidsledige	5700	7300	8700	9700	10400	10700	10700	10300
Øvrige ledige	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500
	17200	22200	26600	30000	32500	34000	34600	34200

Dette var de eneste tal, som arbejdsministeren overhovedet forsynede folketinget med.

Nu er der gået et års tid, og der er derfor anledning til at efterprøve, om arbejdsministerens daværende skøn over udviklingen har været baseret på et reelt kendskab til de virkelige forhold i samfundet, eller om folketinget handlede på et aldeles fejlagtigt talgrundlag. I så fald udbedes oplysning om, hvordan arbejdsministeren efter sin vurdering i november 1979 antager at de anførte tal vil blive.

Besvarelse (15/11 79):

Arbejdsministeren (Svend Auken):

I mit svar af 13. juli 1979 på et tilsvarende spørgsmål stillet af hr. Lawaetz oplyste jeg, at det på basis af arbejdsdirektoratets opgørelser over indkomne efterlønsbegøringar kunne skønnes, at det gennemsnitlige antal efterlønsmodtagere i 1979 ville udgøre ca. 36.000.

Jeg oplyste samtidig, at skøn over udviklingen i de kommende år på dette område på basis af den foreliggende statistik måtte blive meget usikre. Dette skyldes blandt andet, at